

veřejné živnosti užívané, počítati a v této své důvěře jest používáním ne-
správné váhy přirozeně klamán. Právě proto nepřichází však jako zvláštní
úmysl podvodný ve smyslu § 197 tr. zák. v úvahu úmysl, poškozovati stát
na jeho právu veřejné důvěry, o němž ve výroku rozsudkovém činí se
zmínka, nýbrž jen úmysl, poškozovati materiálně kupitele převažováním
menšího množství zboží. V této příčině opírá se rozsudek v důvo-
dech toliko o zjištění, že nebyla prokázána omluva obžalovaných, že
váhu při vážení vyvažovali a proto nikoho nemohli poškoditi, neboť svěd-
kové jimi uvedení potvrdili toliko, že oni sami váhu vyrovnávali, když jí
užívali, nevyšlo však na jevo, že by to též stěžovatelé byli činili. K tomu
dodává rozsudek, že i v tom případě, kdyby tak stěžovatelé skutečně
byli činili, nebyla by vyloučena skutková podstata podvodu, ježto kupující
vyrovnáním váhy mohl se domnívati, že zaplacením určité ceny tržové za
určité množství zboží, které váha ukazovala, dostane skutečně toto množ-
ství zboží, tedy přivažek, kdežto ve skutečnosti toho množství, jež
váha ukazovala, neobdržel. Avšak tato argumentace není správná, jelikož
kupitel na přivažek nemá práva, nýbrž má právo jen na to množství
zboží, jež požadoval a zaplatil, a není proto ve skutečnosti neposkytnutím
předstíraného přivažku v právech svých neb na majetku poškozen. Okol-
nost však, že nebylo prokázáno tvrzení stěžovatelů, že váhu vy-
važovali, t. j. vyrovnávali domnělým přivažkem, neobsahuje ještě zjištění,
že tak úmyslně nečinili, čehož bylo by třeba, by dán byl úmysl poškoditi,
předpokládaný pro podvod.

Čís. 612.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

**Trestní zodpovědnost požadovatele přemrštěné ceny není vyloučena
tím, že tak činí z návo-
du a v zájmu jiné osoby.**

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1921, Kr I 1100/21.)

Nejvyšší soud vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti státního
zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Táboře
ze dne 8. srpna 1921, jímž byl obžalovaný sprostěn z obžaloby pro přečin
dle § 7 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napa-
dený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a
rozhodl.

Důvody:

Odůvodněna je zmáteční stížnost ve směru sprostění z obžaloby pro
přečin dle § 7 lich. zák. Jediný důvod pro sprostění, že totiž obžalovaný
požadoval zřejmě přemrštěnou cenu 10.000 K za 17 q hrachu od Karla F.
jen ku vyzvání a v zastoupení své snachy, není způsobilý, by při správném
právním pojmání věci byla u obžalovaného vyloučena skutková pod-
stata uvedeného přečinu. Rozhodnou jest pro trestní zodpovědnost pa-
chatele dle § 7 lich. zák. jen okolnost, že on to byl, jenž za okolností, tam-
též uvedených, požadoval zřejmě přemrštěnou cenu, nechť stalo se to pro
něho či pro jiné. Že snad požadována byla cena tato z návo-
du a v zájmu

jiné osoby, může zakládati spoluodpovědnost osoby té dle § 5 tr. zák., odpovědnosti požadujícího okolnost ta nevyklučuje. Vyplývá to nejen z doslovu § 7 lich. zák., nýbrž zvláště také z předpisu § 24 lich. zák. o ručení majitele podniku za pokuty a peněžité tresty, uložené zřízenci, zmocněnci, zástupci neb jinému orgánu podniku.

Čís. 613.

Ten, na něhož byla podána obžaloba pro lichvu, jest nezpůsobilým, by vykonával úřad přisedícího lichevního soudu. K tomu, by zachováno bylo právo, vytýkati zmateční stížností tuto vadu, stačí, — nebyla-li při hlavním přelíčení známa, — že byla zmateční stížnost v zákonné lhůtě ohlášena a provedena.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1921, Kr I 68/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Mostě ze dne 27. října 1920, jímž byli obžalovaní proštěni z obžaloby pro přečin podle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství jest odůvodněna z důvodu zmatečnosti čís. 1 § 281 tr. ř. Podle § 12 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. koná se řízení o přečinech a zločinech před příslušným sborovým soudem první stolice, jenž rozhoduje v senátě, složeném ze soudce z povolání a čtyř přisedících. Ve smyslu § 22 cit. zákona jest k úřadu přisedících při soudech lichevních nezpůsobilým mimo jiné, kdo jest obžalován pro trestný čin, spáchaný z pohnutek zjištěných nebo jiných nečestných, až do právoplatného ukončení trestního řízení (čís. 7). Dle záznamů protokolu o hlavním přelíčení, konaném dne 27. října 1920 před lidovým soudem lichevním, zasedal v senátě, který vynesl napadený rozsudek, jako přisedící Josef K., obchodník v M. Nehledíc ani k tomu, že přisedící tento nebyl k úřadu svému jmenován oprávněným k tomu jedináč předsedou sborového soudu, jak káže druhý odstavec § 21 cit. zák., byv přibrán toliko předsedou senátu lichevního, byla proti němu v době konaného hlavního přelíčení vznesena u krajského soudu v T. obžaloba pro přečin lichvy dle § 23 čís. 4 čís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. To vychází na jevo z trestních spisů krajského soudu v T., dle nichž byla proti Josefu K-ovi u tohoto soudu podána obžaloba dne 19. června 1920 a jemu doručena dne 6. července 1920. Lichva, pro kterou byl přisedící Josef K. dán v obžalobu, je již povahou svou trestným činem, spáchaným z pohnutek nízkých a nečestných, i zakládá podání obžaloby pro čin ten dle čís. 7 § 22 zákona čís. 567/19 nezpůsobilost K-ovu k úřadu přisedícího. V důsledku toho scházela mu požadovaná zákonem kvalifikace pro vykonávání soudcovského úřadu a nelze ho považovati ve smyslu zákona za soudce vůbec, takže lichevní soud, v němž zasedal, nebyl řádně obsazen.